

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/188/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412222023
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Gálisová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4412222023.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a sudcov JUDr. Dušana Harbutu a JUDr. Márie Malíkovej, v právnej veci navrhovateľky: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, v mene ktorej koná Doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., konateľ a advokát, proti odporkyni: Slovenská republika za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné Námestie 13, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 16. septembra 2014 pod č. k. 13C/840/2012-98 a uznesení zo dňa 3. decembra 2014 pod č. k. 13C/840/2012-117, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

II. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd zamietol žalobu, ktorou sa navrhovateľka domáhala zaplatenia majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 331,92 eura. V dôvodoch svojho písomného rozhodnutia poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, z ktorého zistil, že navrhovateľka uplatnila svoj nárok na náhradu škody u odporkyne. Odporkyňa nárok navrhovateľky neuspokojila, z toho dôvodu sa navrhovateľka obrátila na súd. Zo spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 13Er/543/2006súd zistil, že oprávnená podala návrh na zmenu exekútora dňa 22.11.2010. Exekučný súd o žiadosti o zmenu súdneho exekútora rozhodol uznesením zo 31.05.2011 a vykonaním exekúcie poveril JUDr. Krutého. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 16.07.2011. V ďalšej časti poukázal na ustanovenia § 9, § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov platného do 31.12.2012 a nárok navrhovateľky v zmysle citovaných ustanovení nepovažoval za dôvodný. Uviedol, že exekúcia začala 26.04.2006 vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Navrhovateľka nepreukázala, že skoršie rozhodnutie o zmene exekútora by viedlo k efektívnemu a účinnému vymoženiu pohľadávky, nepreukázala solventnosť dlžníka v dobe od doručenia návrhu na zmenu exekútora. Pôvodný exekútor mal povinnosť zo zákona vykonávať začatú exekúciu až do doručenia rozhodnutia exekučného súdu o zmene exekútora. Nedodržanie zákonnej lehoty exekučným súdom pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora nemohlo v danom prípade vyvolať stav právnej neistoty navrhovateľky a nemohlo byť príčinou vzniku tvrdenej paušálnej škody vo výške 175,- eur. Navrhovateľka nepreukázala zníženie svojho majetku. Prípadný nesprávny úradný postup súdu nemá za následok ani vznik práva na nemajetkovú ujmu, pretože exekúcia bola vykonávaná povereným exekútorom. Podrobne sa zaoberal predloženým znaleckým posudkom navrhovateľky preukazujúcim vzniknutú škodu a dospel k záveru, že nie je dôkazom o vzniku uplatnenej majetkovej škody, preto naň

neprihliadol. Žalobu zamietol, pretože navrhovateľka nepreukázala vznik škody zmenšením jej majetku, existenciu príčinnej súvislosti medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a prípadným zmenšením majetku. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 OSP a odporkyni nepriznal náhradu trov konania, pretože jej žiadne trovy nevznikli a žiadne nevyčísli.

Navrhovateľka napadla rozsudok súdu prvého stupňa v zákonnej lehote odvolaním. Odvolanie zdôvodnila tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 205 ods. 2 OSP v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ OSP spočívajúcim v tom, že účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať a ďalej k vadám spočívajúcim v tom, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia (§ 221 ods. 1 písm. h/ OSP). Navrhovateľka namietala, že prvostupňový súd v dôvodoch svojho rozhodnutia vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že nezistil u účastníkov stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie, a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Ďalej namietala, že súd vôbec nemal polemizovať o dĺžke zákonných lehôt a osobitne o práve na prerokovanie veci v primeranom čase. Namietala, že štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Súd ani štát neprijali žiadne opatrenie na riešenie vzniknutej kritickéj situácie. Ďalej uviedla, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom, čím sa jedná o prejav nesústredenej činnosti súdu, kedy vyhodnocoval aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. Z uvedených dôvodov žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľky písomne nevyjadrila.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom konania a v zákonom stanovenej lehote (§ 201, § 204 ods. 1 OSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 205 a nasl. OSP, byť viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) a skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa, pretože odvolací súd nezistil výnimky uvedené v ods. 2 - 7 § 213 (§ 213 ods. 1 OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa a konanie, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) s verejným vyhlásením rozsudku (§ 156 ods. 3 OSP), dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné. Preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovenie § 219 ods. 2 OSP dáva možnosť odvolaciemu súdu vypracovanie tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej ako aj po právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

Predtým, ako odvolací súd pristúpil k samotnému prejednaniu odvolania navrhovateľky, zaoberal sa ňou namietanou vadou konania, spočívajúcou v odňatí možnosti účastníka konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ OSP).

Navrhovateľkou namietané odňatie možnosti konať pred súdom musí byť chápané tak, že odňatie možnosti konať pred súdom sa výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu (s jeho procesným postupom v konaní, so samou procedúrou prejednaní vecí súdom) a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatom v napadnutom rozhodnutí. Navrhovateľka namietala nevykonanie dostatočného dokazovania oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom č.1/2014. Z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 16.09.2014 vyplýva, že prvostupňový súd na pojednávaní vykonal dokazovanie oboznámením znaleckého posudku a veľmi podrobne zdôvodnil v dôvodoch písomného rozhodnutie, prečo ho neakceptoval. Preto odvolací dôvod navrhovateľky nie je daný. Odvolací súd poznamenáva, že o tom, ktorý z označených dôkazov súd vykoná, rozhoduje súd (§ 120 ods. 1 veta druhá OSP). Preto ak by prvostupňový súd daný dôkaz nevykonal, nespôsobiloby to vadu konania spočívajúcu v možnosti účastníka konať pred súdom. Odvolací súd dodáva, že vzhľadom na prijaté závery súdu jeho vykonanie bolo irelevantné. Navrhovateľka iné vady v konaní nenamietala a odvolací súd z obsahu spisu ani iné vady konania, pre ktoré by musel rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť nezistil. Preto pristúpil k prejednaniu veci.

Navrhovateľka namietala, že prvostupňový súd nesprávne zistil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil.

Z obsahu exekučného spisu vyplýva, že návrh na vykonanie exekúcie bol podaný u súdneho exekútora JUDr. Pekárika. Súdny exekútor doručil Okresnému súdu Nové Zámky žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 19.04.2006. Exekučný súd ho poveril 26.04.2006 vykonaním exekúcie. Dňa 22.11.2010 doručila oprávnená návrh na zmenu súdneho exekútora. Exekučný súd vyzval exekútora na predloženie exekučného spisu a vyčíslenie trov exekúcie 10.06.2011. Návrhu vyhovel, rozhodol o zmene uznesením zo dňa 31.05.2011 pod č.k. 13 Er 543/06-13 a poveril vykonaním exekúcie JUDr. Krutého.

Navrhovateľka sa svojho nároku domáhala na základe nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, t.j. v lehote 30 dní od podania návrhu na zmenu exekútora. Z vykonaného dokazovania nie je sporné, že súd rozhodol o zmene exekútora po zákonom stanovenej lehote. Z ustanovenia § 44 ods. 8 EP vyplýva, že súd je povinný rozhodnúť o zmene exekútora. Túto povinnosť však nemá, ak sa predpokladá, že exekúcia bude zastavená. Exekučný súd síce vo veci vydal poverenie na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým bola notárska zápisnica z 03.12.2005 spísaná pred notárom JUDr. Duriačom, v ktorej Mgr. Tomáš Kušník, advokát, splnomocnený povinnou na uznanie dlhu a súhlasu s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, uznal dlh z úverovej zmluvy s tým, že notárska zápisnica sa stala exekučným titulom. Aj keď v danej veci bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že poverenie bolo vydané na základe neplatnej notárskej zápisnice, ku ktorej je jednotná rozhodovacia činnosť súdov spočívajúca v tom, že zastúpenie povinnej osoby nebolo v súlade so zákonom. Navrhovateľka sa teda domáhala vykonania exekúcie na základe nulitného právneho aktu, pre ktorý bude exekúcia zastavená. Preto jej nemohla vzniknúť žiadna škoda a nemajetková ujma. Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozhodnutia prvostupňového súdu, v ktorých poukázal na priebeh exekučného konania. Je potrebné uviesť, že exekútor poverený vykonávaním exekúcie musí plniť povinnosti vyplývajúce mu z exekučného poriadku až do rozhodnutia súdu o zmene exekútora. Navrhovateľke preto nemohla vzniknúť žiadna škoda a nemajetková ujma tým, že súd o jej žiadosti o zmenu súdneho exekútora nerozhodol v zákonnej lehote. Z uvedených dôvodov preto rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd, ktorý je podľa § 212 ods. 1 OSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, k jednotlivým odvolacím dôvodom udáva:

Nestotožňuje sa s dôvodmi odvolania navrhovateľky v časti týkajúcej sa aplikácie novej právnej úpravy § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. uskutočnenej zák. č. 412/2012 Z. z.. Prvostupňový súd v dôvodoch svojho písomného rozhodnutia citoval dané ustanovenie do novely prijatej zák. č. 412/2012 Z.z.. Odvolací súd v tejto časti poukazuje na dôvodnú správu k § 9 ods. 2 zák. č. 412/2012 Z. z., z ktorej vyplýva, že súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy. Pokiaľ by konajúci súd o náhradu škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to absurdný záver, že všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom by to mohlo smerovať k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Konštatovať prietahy v súdnom konaní je oprávnený len Ústavný súd SR, resp. predseda súdu. Aj keď novela v § 9 ods. 2,

3 presne upravila prietahy v konaní, v podstate reagovala na dovtedajšiu rozhodovaciú prax súdov, že nie sú oprávnené posudzovať prietahy v konaní.

Ďalším dôvodom odvolania navrhovateľky bolo zamietnutie návrhu prvostupňovým súdom založeným na nedôveryhodnosti údajov. Odvolací súd sa s týmto odvolacím dôvodom vôbec nestotožnil, pretože prvostupňový súd vo veci vykonal riadne dokazovanie, oboznámil sa s obsahom celého spisu exekučného súdu, správne zistil skutkový stav, použil správny právny predpis a správne ho aj aplikoval na daný prípad. Svoje rozhodnutie nezaložil na uvedenom dôvode tvrdenom navrhovateľkou v dôvodoch svojho písomného odvolania.

K odvolaniu navrhovateľky, týkajúceho sa stavu trvania právnej neistoty odvolací súd dodáva, že navrhovateľke nemohol vzniknúť stav právnej neistoty, nakoľko právna neistota je odstránená až vydaním rozhodnutia vo veci. S námietkou nedostatočného vykonania znaleckého dokazovania sa odvolací súd vypořiadal vyššie. Námietka nerozhodnutia súdu o návrhu na prerušenie konania svedčí o neznalosti navrhovateľky o jej procesných úkonoch a danej veci, pretože takýto návrh v priebehu konania nebol podaný. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Prvostupňový súd zaviazal navrhovateľku uznesením z 03.12.2014 na zaplatenie súdneho poplatku v sume 20,- eur za odvolanie s poukazom na položku 7 a/ sadzobníka súdnych poplatkov.

Navrhovateľka podala odvolanie proti uzneseniu. Namietala nedostatočné zdôvodnenie rozhodnutia a aplikáciu položky 7a /zákona o súdnych poplatkoch. Uviedla, že z uvedenej položky vyplýva, že súdny poplatok sa vyrubuje za žalobu na náhradu škody alebo nesprávnym úradným postupom. Spoplatneniu podlieha iba žaloba a nie ďalšie úkony vo veci samej. Ďalej poukázala na ustanovenie § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch, z ktorého vyplýva, že z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. Návrh bol podaný pred 01.10.2012, preto je potrebné aplikovať stav platný do 30.09.2012.

Odvolací súd sa s právnym názorom navrhovateľky nestotožnil, preto napadnuté uznesenie ako vecne správne podľa § 219 OSP potvrdil. Nestotožnil sa s dôvodmi odvolania v časti nedostatočného zdôvodnenia rozhodnutia. Súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je nielen garancia a poskytnutie ochrany ohrozených alebo porušených práv zo strany súdu, ale aj poskytnutie súdnej ochrany v určitom rozsahu a predovšetkým kvalite. K určujúcim znakom práva na spravodlivé súdne konanie patria aj právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktoré dáva odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na rozhodujúce (relevantné argumenty) jednotlivých strán. Požiadavka riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia vyplýva nielen z potreby účastníkov mať možnosť dozvedieť sa o dôvodoch a príčinách, pre ktoré súd rozhodol určitým spôsobom, ale aj z prípadnej potreby skutkovo a právne argumentovať proti vydanému rozhodnutiu súdu v rámci využitia riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov. V tejto súvislosti už Ústavný súd SR vyslovil, že všeobecný súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi (IV ÚS 115/03, I ÚS 241).

V danom prípade stručné odôvodnenie rozhodnutia o poplatkovej povinnosti spočívajúcej len v citácii aplikovanej právnej úpravy zákona o súdnych poplatkoch vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 OSP a nenaplnia intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. V danom prípade je predmetom rozhodovania len deklarovanie vzniku poplatkovej povinnosti za navrhovateľkou podané odvolanie, čo z obsahu zákonných ustanovení, zákona o súdnych poplatkoch, ktoré boli v napadnutom uznesení vymenované (t.j. ustanovenie o vzniku poplatkovej povinnosti podaním odvolania o sadzbe poplatku v odvolacom konaní, o poplatníkovi v odvolacom konaní, o konkrétnej položke zo sadzobníka súdnych poplatkov) vyplýva v plnej miere a bez akejkoľvek pochybnosti. V žiadnom prípade sa nemožno stotožniť s tvrdením, že dôvody rozhodnutia možno hádať, ako z obsahu odvolania vyplýva. Nie je podstatné, či rozhodnutie súdu obsahuje ucelenú časť s

výslovným uvedeným nadpisu „odôvodnenie“ alebo odôvodnenie nasleduje bezprostredne po výrokovej časti ako je to v predmetnom prípade. Podstatou súdneho rozhodovania je totiž poskytovanie materiálnej právnej ochrany dotknutých práv, nie prepiaty formalizmus pri koncipovaní súdneho rozhodnutia.

K tvrdeniu navrhovateľky, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, avšak spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, odvolací súd dodáva, že tento výklad navrhovateľky ignoruje ustanovenie zákona o súdnych poplatkoch a to § 2 ods. 4 tohto zákona, podľa ktorého poplatníkom je ten, kto podal odvolanie, § 5 ods. 1 písm. a/, podľa ktorého poplatková povinnosť vzniká podaním odvolania a § 6 ods. 2, podľa ktorého sa poplatok podľa rovnakej sadzby vyberá aj v odvolacom konaní vo veci samej. Takýto výklad navrhovateľky je účelový v rozpore so zákonom i zámerom zákonodarcu a viedol by k záveru, že v podstate žiadne odvolacie konanie by nepodliehalo súdnemu poplatku, keďže poplatková povinnosť za odvolania voči žiadnej žalobe v sadzobníku súdnych poplatkov uvedená nie je. Je zjavné, že navrhovateľkou prezentovaný výklad je tendenčný. Ani z dôvodovej správy, na ktorú odkazuje nemožno žiadnym spôsobom vyčítať zámer zákonodarcu oslobodiť predmetný druh konania od súdneho poplatku za odvolanie. Zavádzajúca je aj citácia rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/39/2007, ktorý hovorí len to, že iné súdne konania (nie odvolacie konania) než ktoré sú uvedené v prílohe zákona o súdnych poplatkoch nemôžu byť analogicky spoplatnené. Záver o vylúčení analógie v poplatkových veciach je ustálený a nesporný, nemá však žiadnu vecnú súvislosť so súdnym prípadom (poplatková povinnosť nebola stanovená analogicky).

Nesprávnym je aj stanovisko odvolateľky k aplikácii ust. § 18ca zákona o súdnych poplatkoch riešiaceho určovanie poplatkovej povinnosti v konaniach začatých do 30.09.2012 (ako je tomu i v predmetnom prípade). Predmetné prechodné ustanovenie s cieľom predísť nežiadúcej retroaktívite ustanovuje, že z úkonov navrhnutých alebo za konanie začaté (pričom, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni - § 6 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch) do 30.09.2012 sa vyberú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012 (kedy bolo konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom oslobodené od platenia súdnych poplatkov) a to i keď sa stanú splatnými po 30.09.2012.

V danom prípade však úkon - odvolanie bol navrhnutý 28.10.2014, preto správne okresný súd pristúpil k aplikácii právnej úpravy poplatkového zákona účinného v čase vzniku poplatkovej povinnosti. Keďže v danej veci ide o súdny poplatok (odvolacie konanie), pričom bolo podané po 30.09.2012 nešlo ani o úkon a o konanie začaté do 30.09.2012, preto ak súd prvého stupňa vyrubil navrhovateľke za podané odvolanie súdny poplatok podľa položky 7 a/ sadzobníka súdnych poplatkov jeho rozhodnutie je vecne správne. Z uvedených dôvodov odvolací súd aj napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, 2 a § 151 ods. 1 veta prvá OSP tak, že odporkyni nepriznal náhradu trov konania, pretože takýto nárok v priebehu konania neuplatnila.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.